

Тази година Възпоменанието на Нашия Господ е на 24 Март (14 Нисан, в началото на деня – 6 вечерта според тогавашното броене на денонощието)

От „Бележки по Пасхата и Възпоменанието” - Антъни Фрей

„Това правете за Мое възпоменание” - Лука 22:19

Когато нашият Господ установява неговата възпоменателна вечеря, наречена Последната вечеря, това е... нов символ, изграден на съответния Пасхален образ, макар и не като част от него, а като съвъзпоменание или възпоменание на първообраза. Както четем, „Той взе хляб и, като благодари, разчупи го, дадем им и рече:” Това е Моето тяло, което за вас се дава (това представя Мен, първообразното Агне; представя моята плът); Това правете за Мое възпоменание”. Целта на нашия Господ очевидно е да фиксира в умовете на своите последователи факта, че Той е първообразното Агне за първообразните първородни и Дома на вярата. Изразът „Това правете за Мое възпоменание” предполага новата институция за неговите последователи, която трябва да заеме мястото на предишната, сега вече остаряла в смисъла на изпълнението ѝ.

„Така и взе чашата подир вечерята и рече: ”Тази чаша е новият завет (закон), в Моята кръв”- кръвта на новия завет- кръвта, която запечатва Новия Закон. „Правете това всеки път, когато пиете, правете това за Мое възпоменание.”

Апостол Павел, отнасяйки се до тази Възпоменателна вечеря цитира нашия Господ с думите: „Това правете за мое възпоменание” и после добавя: „Защото всеки път, когато ядете тоя хляб и пиете (тая) чаша, възвестявате смъртта на Господа, докле дойде Той.” (1 Коринтяни 11:24-26). Смисълът тук е, че ние трябва да отбелязваме тази велика транзакция докато дойде времето за отпразнуване на Царството с новото вино, с радостта, славата и почестта, с които ние трябва да я споделим с този, който ни обича и откупи.

КРЪВТА НА НОВИЯ ЗАКОН

Матей 26:28 - „Защото това е Моята кръв на [новия] завет, която се пролива за прощаване на греховете.”

Марко 14:24 - „И рече им: Това е Моята кръв на [новия] завет, която се пролива за мнозина.”

Лука 22:20 – „Така взе и чашата подир вечерята, и рече: Тази чаша е новият завет в Моята кръв, която за вас се пролива.”

1 Коринтяни 11:25 – „Така взе и чашата след вечерята и рече: Тая чаша е новият завет в Моята кръв; това правете всеки път, когато пиете, за Мое възпоминание.”

От тези текстове е очевидно, че „чашата”, с която Исус кани своите ученици да станат съучастници, по някакъв начин, се идентифицира с Новия договор (Завет) и това е за неговото запечатване!

Такива договори, тъй като са включвали посредник, са изисквали запечатване с кръвта на посредника. Така е било и с древния Закон на планината Синай, на който Мойсей е бил посредник. Изисквало се е неговата кръв за запечатването, но вместо нея, кръвта се е доставяла от телета (волове) и кози.(Виж Евреи 9:19-20)

„ХЛЯБЪТ” И „ЧАШАТА”

Апостол Павел ни показва, че този хляб и тази чаша имат по-нататъшна и дълбока значимост. Той е този, който е имал така ясно разбиране на „тайната”-Христос в нас- че ние сме членове на тайното Христово тяло, участници също в неговата слава. От тази гледна точка, както Апостолът възкликва, разчупения хляб представя не само „счупването” на нашия Господ Исус персонално, но и „счупването” на всички негови тайни членове през целия Евангелски век; пиенето на чашата не е само неговото лично участие в смъртта, така че да запечата Новия Договор от името на човешкия род, но е и покана към нас, да се присъединим към чашата. Под „Изпийте я цялата” се подразбира, че ние можем да вземем участие в неговите страдания и смъртта в сегашно време, но и участие с него във встъпването на новите условия на Новия Закон през Хилядогодишното управление. Колко грандиозна е тази мисъл, колко дълбока и широка! Каква чудесна привилегия: да ни бъде разрешено след участие в Христовите скърби, да погледнем напред за участие в бъдещата слава! От тази гледна точка ние виждаме свежа сила в Неговите думи към апостолите:” Можете ли да пиете чашата, която Аз пия, или да се кръстите с кръщението, с което Аз се кръщавам?”

МАТЕЙ 26:27-28

„ Взе и чашата, и, като благодари, даде им и рече: „Пийте от нея всички! Защото това е Моята кръв на (новия) завет, която се пролива за прощаване на греховете.

Чашата очевидно не е имала участие в оригиналната Пасха. И ние виждаме причина за това: защото ако всички израелтяни са се събирали заедно, то тогава всички са щели да пият от тази чаша. Но Израел като цяло представлява целия човешки род; а чашата представлява участието с Христос Исус в неговите страдания като членове на Неговото тяло: така че образът би изобразявал, че в определеното време целия човешки род ще стане съучастник в чашата, която Бащата е налял на Исус. Но това не е била Божията цел изобщо; само Христос и неговата Църква на Евангелския век са участници в тази чаша.

Когато Исус помолил своите ученици да пият всички от чашата (Матей 26:27), Той имал в предвид не само че *всички* трябва да пият от нея; но и че всички трябва да изпият *всичко*- нищо да не остане в нея. Фигуративно казано, част от Христовите скърби са останали с определена цел, *заради Тялото* (Колосяни 1:24), но когато Тялото ги преживее, страданията на Христос ще приключат, така че нищо да не остане за света. Това е чашата на срама, на скръбта, на унижението, на себеотдаването за другите. Господарят говори за нея като за чашата, която Бащата е приготвил за него. Той оставя малко от нея и за нас, които бихме имали привилегията да споделим неговите страдания и Неговата слава, която ще последва, след като и последния член на Неговото тайно Тяло бъде прославен.

* ****

От “ Възпоменанието на смъртта на Нашия Господ”- Re: 1942- Чарлс Ръсел

Виждайки, че това Възпоменание празнува първообраза на убиването на Пасхалното агне, ние съзираме, че неговото отбелязване е подходящо на годишния му юбилей – не ежесечно, тримесечно, седмично или дневно, но *годишно* – и е подходящо да бъде през същото време на годината, когато нашия Господ е умрял, когато Той е установил възпоменанието. Такъв е бил обичаят на ранната Църква, която е изчислявала този ден според еврейския метод за броене на времето. Първото отклонение от този начин е направено от църквите, представени от Римския Бишоп, който замества, назначава и съблюдава най-близкия петък, когато 14 Нисан се пада в друг ден от седмицата. Така възниква „добрия петък” и последващата неделя, известна като Пасхална неделя, а по-нататък наречена „великденска неделя”. По-късно с декрет на Съвета в Ница (325 н.е.) и с ревизия на календара от Папа Григорий XIII, т. нар. Католическа църква достига до практическо споразумение дните за „Добрия петък” и „ Великденската неделя” да се фиксират годишно.

Ние, които търсим „ старите пътища” (Йеремия 6:16) празнуваме Възпоменателната вечеря на нейната годишнина, както се отброява според еврейския начин, който е бил признат от нашия Господ и от Апостолите.